

Linda Su Park

UPOZORENJE NA OLUJU

39 TRAGOVA

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

 Laguna

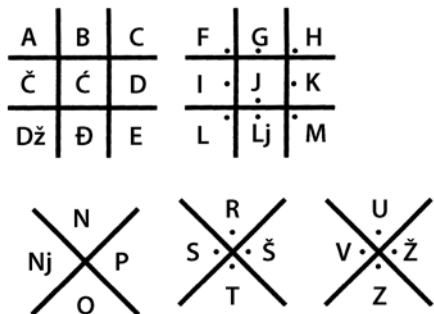
Naslov originala

Linda Sue Park
STORM WARNING
The 39 Clues

Copyright © 2010 by Scholastic

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Džindžer Noulton,
kojoj nijedan trag ne promakne.
L. S. P.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVO POGLAVLJE

„Bahami.“

„Jamajka.“

„Bahami.“

„Jamajka.“

Den je stegao i zgrčio svaki delić tela, sve što se moglo stegnuti i zgrčiti. Još jednom je pokušao. „BA-HA-MI. Ejmi, razmisli o tome...“

„Već razmišljam o tome!“, odvrtila je njegova sestra. „A to je više od onog što ti činiš! Slušaj, ako ćemo poći tamo kuda je *ona* otišla, to mora biti Jamajka. Dok je živela na Bahamima, nije čak ni bila gusarka!“

Razgovarali su o En Boni, koja se nekad davno, početkom osamnaestog veka, prerušila u muškarca i postala neustrašivi gusar. I koja bi mogla, a možda i ne, da bude njihova pretkinja. Den je u Kini pronašao

minijaturni portret neke žene na čijoj poledini se nalazilo ime En Boni. To im je bio jedini putokaz ka sledećem koraku u potrazi.

Ejmi i Den su Kahilovi. Više od pet stotina godina članovi porodice Kahil ubrajaju se među najuticajnije ljude na svetu. Naučnici poput Galileja i Marije Kiri, umetnici i pisci kao što su Vinsent van Gog i Mark Tven, svetske vođe – Napoleon i Džordž Vašington; spisak se nastavlja i nastavlja... i delovalo je da je možda i En Boni bila Kahilova.

Na samom početku šesnaestog veka porodica Kahil se podelila na ogranke od kojih je svaki raspolagao zaveštanjem po jednog deteta Gideona i Olivije Kahil. Najstariji sin Luk, lusijenovci. Stratezi, političari, poslovni ljudi. Sestra Katarina, ekaterinski ogranak, pronalazači i izumitelji. Brat Tomas, tomasovski klan istraživača, pustolova i sportista. I sestra Džejn, linija janusovaca koju predstavljaju umetnici i vizionari. Od tog vremena frakcije se međusobno bore u očajničkoj trci da pronađu tajnu kako da postanu najmoćniji ljudi na svetu.

Toj trci su se pridružili i Ejmi i Den. Isprva nisu znali šta čine. Kada im je umrla voljena baka Grejs, u njenom testamentu su se nalazile naznake prvog traga – pa su se upustili u avanturu o kojoj nisu mogli ni da sanjaju.

Međutim, nisu bili sami. Drugi timovi su takođe jurili za tragovima – timovi koji će činiti sve da Ejmi i Dena spreče da prvi stignu na cilj. Eksplozije, odroni, pokušaji da ih otruju, udave, žive sahrane. U Francuskoj,

Austriji, Japanu, Koreji, Egiptu, Australiji, Južnoj Africi, Kini... Den i Ejmi su sve preživeli otkrivši usput nekoliko dragocenih tragova.

A i *dalje* nisu znali šta u stvari rade.

Sada su se nalazili na pekinškom aerodromu, gde su čekali Neli, dadilju, koja je stajala pred pultom menjačnice.

„Jamajka je bila poslednje mesto gde su je videli i čuli za nju“, rekla je Ejmi. Na internetu je već proučavala En Boni. „Stoga bi tamo trebalo da počnemo potragu.“

„Ali...“, zastao je Den očajnički pokušavajući da smisli kako da zaobiđe Ejmino razmišljanje. Njoj to ide od ruke, ume da sagleda krupniji plan. On zalazi u detalje i upravo sad se veoma zainteresovao za jedan poseban detalj u vezi s Bahamima.

Ejmi ga je pogledala pravo u oči. „Znam o čemu razmišljaš, Danijele Arture Kahile“, strogo je rekla. „Ne budi smešan. Moramo da pobedimo druge timove do sledećeg traga. Ne možemo da gubimo vreme na neki glupi zabavni park.“

Den je zacvileo. „Glupi zabavni park? To misliš o njemu? Imaš li ti *uopšte* pojma šta je to? *Oušenes* je najveći vodeni park na svetu! Imaju, mislim, stotinu tobogana! I možeš da plivaš sa delfinima! I da vidiš jata raža i pirane!“

„Ha!“, Ejmi je pobedonosno uperila prst u njega. „*Znala* sam da razmišljaš o *Oušenesu!*“

„Pa, to je poslednje o čemu bi *ti* mislila“, ogorčeno je odvratio Den. „Jedino stvorenje na svetu koje nema pojma kako da se razonodi i baš mora da mi bude sestra. Ne, čekaj, povlačim reč. Tvoja zamisao zabave je biblioteka koja radi dan i noć.“

Ejmi ga je uvređeno pogledala. „D-Dene, to nije p-pošteno“, rekla je blago zamuckujući, kao što se uvek dešavalo kad se uznemiri.

Den se snuždio. Uvek bi se bedno osećao kada povredi Ejmi, ali iskreno rečeno, ponekad tome nije mogao da odoli. „Slušaj, znam da misliš kako nema smisla da idemo prvo na Bahame. Ali nismo sasvim sigurni ni u to da se trag nalazi na Jamajci.“

„To je tačno“, priznala je Ejmi.

Den je osetio da sestra popušta, pa je napregao mozak da joj predoči nešto što će je uveriti. „Do svakog traga koji smo pronašli, dolazili smo tako što smo usput otkrivali gomilu drugih stvari, zar ne? Na 'pogrešnom' mestu. Ali da nismo prvo odlazili na ta 'pogrešna' mesta, ne bismo došli do onoga što nam treba da pronađemo trag na *pravom* mestu.“

Malo se zajapurio u licu od napora da objasni. „Hoću da kažem, ispostavilo se da smo *u pravu* što prvo idemo na pogrešna mesta. *Voilà*,* Bahami!“

Ejmi je prasnula u smeh. „Shvataš li ti šta govoriš? Priznajješ da sam u pravu u vezi s Jamajkom!“

* Franc.: Eto. (Prim. prev.)

Den se iscerio. „Ti moraš da budeš u pravu, a ja moram da odem u *Oušenes*.“ Munuo ju je u nadlakticu. „To se zove dobitna kombinacija za oboje.“

Oboje zadovoljni, nisu se setili da Kabre imaju vilu na Bahamima.

Trulo bogata, superlusijenovska porodica na čijem čelu se nalazi Izabel Kabra, koja je ranije već pokušavala da izbacila iz lova i Dena i Ejmi.

I koja je, pre mnogo godina, ubila njihove roditelje.

Neli im se ponovo pridružila, kao i obično klimajući glavom u ritmu muzike koju je slušala na ajpodu. Jednom prilikom Den joj je predložio da joj hirurškim putem implantiraju slušalice pošto ih je retko kad skidala.

„U redu, klinici, šalter za prodaju karata“, rekla je Neli. Sa odobravanjem je klimnula glavom. „Bahami – dakle, o *tome* ti pričam, bajo! Ležaljko za sunčanje, evo me!“

Na putu ka šalteru za prodaju karata Neli se zaustavila da ode u toalet. Kada se vratila, uzela im je pasoše.

Sada su se prepustili savršeno poznatoj rutini: Neli staje u red za karte i obraća se šalterskom službeniku, dok Den i Ejmi stoje iza nje što je moguće više nastojeći da odaju utisak da su deca koja s dadiljom putuju u posetu nekim finim rođacima. A nikako dva deteta koja stalno beže od rođaka spletkaroša, ubica, zlikovaca, što zapravo jesu.

„Tri karte za Bahame“, rekla je Neli šalterskom službeniku.

Dok je čekao, Den je proverio poruke na mobilnom telefonu. Pošto ih je poslušao, namrštio se. „Zvao je Hamilton“, rekao je Ejmi pošto je isključio telefon.

„Šta hoće?“

Den je odmahnuo glavom. „Signal je bio očajan, stalno se prekivala veza. Ali“, sumnjičavo se osvrnuo oko sebe, „njegov tata nekako već zna kuda putujemo.“

Ejmi je uzdahnula. „Kako je to moguće? Sve do pre pet minuta, mislim, ni *mi* nismo znali kuda ćemo! Znala je samo još...“ Zaustavila se, razrogačenih očiju.

„Dok je bila u toaletu!“, uzviknuo je Den.

Zajedno su se okrenuli i zagledali u Nelina leđa dok je stajala pred šalterom za prodaju karata.

Ejmi je obuzelo razočaranje. Na trenutak je čvrsto sklopila oči prisećajući se i drugih slučajeva u kojima su Nelini postupci delovali sumnjivo. Kada ih je ponovo otvorila, videla je da Den izgleda isto kao što se ona oseća. Po celom licu mu se videla žalost. Čak i na nosu, ako je to moguće.

Za poslednjih nekoliko meseci proveli su s Neli više vremena nego s bilo kim drugim. *Sada je više od obične dadilje – sad je kao rođaka*, pomislila je Ejmi. *Možda čak i starija sestra. Kako uopšte može...*

„Moramo da prokljuvimo šta namerava“, rekao je Den. „Detaljno ćemo je ispitati u avionu, odande ne može da nam pobegne. Ali moram da ti kažem šta je još Hamilton rekao.“

Pošto je još jednom zabrinuto pogledala Neli, Ejmi se ponovo okrenula prema njemu.

„Dakle, Ajzenhauer je otkrio da idemo na Bahame“, rekao je Den, „a Hamilton nije baš sasvim razumeo, ali je rekao da je njegov tata kazao nešto o nekoj mački i kako smo sve pogrešno shvatili i da Bahami nisu pravo mesto. Umesto toga, idu u Južnu Karolinu.“

„Da li je saznao za portret? En Boni?“, upitala je Ejmi.

„Ne znam. Ništa nije o njoj rekao, samo nešto o mački.“

„Mački? Je l' spominjao Saladina?“

„Nije. Veza se stalno gubila i zaista nisam sve shvatio, ali sigurno nije Saladin u pitanju. Mi o vuku...“

Izvadio je Saladina iz nosiljke za kućne ljubimce i nekoliko trenutaka ga mazio. Ejmi je osetila da on i dalje razmišlja o Neli pa se okrenuo Saladinu da bi se nakratko utešio.

Saladin se ugnezdio u Denovom naručju i zapreo – jedino je on od njih troje bio potpuno zadovoljan.

DRUGO POGLAVLJE

Neli se silno iznenadila.

„*Meni* dajete sedište pored prozora?“ rekla je s nevericom.

Trenutno se prenerazila od njihove velikodušnosti, ali nije oklevala da ugrabi tako redak poklon. Smestila se na sedište i glavu naslonila na prozor.

Pošto su poleteli, Den je pružio ruku i skinuo joj slušalice sa ušiju.

„Ej, dečko!“ uzviknula je. „Šta to radiš?“

„Pravo pitanje“, rekao je Den. „Šta *ti* radiš?“ Izvukao je kabl iz ajpada i sklonio slušalice van njenog domašaja.

Ejmi ih je uzela od Dena i pažljivo uvila kabl, što dalje od Neline ruke. „Prekini, Neli“, rekla je. „Mi... zaista moramo da porazgovaramo.“

Neli je osetila žmarce od nelagodnosti, što je prikrila dubokim uzdahom. „U čemu je sada problem? Rekli ste Evropa, odvela sam vas u Evropu. Rekli ste Japan, odvela sam vas tamo, potom u Egipat i Rusiju i... i ne znam više kuda sve, ne mogu da se setim – a sad ste rekli: Bahami, pa smo poleteli tamo. O čemu da pričamo?“

Den je strogo skrstio ruke. Na trenutak, Neli je skoro poželela da ga klepi po glavi; tako ozbiljnog izraza lica, delovao je nekako mlađe.

„Evo o čemu, za početak“, rekao je. „Nekako si nam, volšebno, pribavila dozvolu da odemo na Tibet, iako većina ljudi čeka na nju mesecima. Obaviš jedan telefonski razgovor, i najednom imamo pristup jedinom helikopteru na svetu koji može da se usigne na vrh Everesta. Holtovi su otkrili da idemo na Bahame, a to ne zna niko osim tebe. A u Rusiji smo na tvom telefonu čuli poruku u kojoj se traži izveštaj o statusu.“

Neli je znala da će pre ili kasnije doći ovaj trenutak; molila se da bude kasnije.

Dakle, evo ga, pomislila je. Možda bi joj pošlo za rukom da im odvrati pažnju... Zabacila je glavu.

„Sjajno. Napustila sam školu da bih se starala o vama, društvo; napustila sam *svoju zemlju* i krenula u uzaludni lov po čitavom svetu, zbog čega su moji roditelji prosto oduševljeni, hvala vam lepo; više puta sam vam čak spasla živu glavu, a vi mi ovako zahvaljujete?“

Ejmi je izgledala jadno. Neli je osetila nalet sažaljivosti. Jadno dete. Čak i s dadiljom uz sebe, Ejmi je na plećima nosila teret koji bi skršio mnoge odrasle ljude.

„Neli, ne radi se o tome da ti ne verujemo“, rekla je. „Da ne računamo ono što nam je gospodin Makintajer rekao da *nikome* ne verujemo. I što reče Den... dakle, zar ne primećuješ da nam to izgleda pomalo sumnjivo?“

Kada postane čupavo, jaki odu u toalet. Neli je otkopčala sigurnosni pojas. „Izvinite me, molim vas, moram da odem u ve-ce.“

Nijedno od njih dvoje se nije ni mrdnulo. „Ah“, rekla je. „Zato ste mi dali sedište pored prozora. Trebalo je da znam da nešto smerate.“

Den se izvio u sedištu tako da joj još više prepreči put.

Neli se ugrizla za usnu i zagledala sebi u krilo. Kroz glavu su joj brzo prolazile misli. *Uslov tajnovitosti u mom ugovoru – dodatnih pedeset hiljada dolara ako izdržim da im ne kažem. Pedeset hiljada! Ali nikad nisam pomislila da bi se situacija mogla tako iskomplikovati... i verovatno će biti još gore pre nego što se ovo završi.*

Ne dižući pogled, osećala je kako je netremice posmatraju. Neće ih lako prevariti.

Istinu, onda. Ali ne celu istinu. Ne za koga stvarno radim. Samo dovoljno da ih zasad skinem s vrata.

Odlučila je. „U redu“, rekla je. „Ne bi trebalo ovo da učinim, ali ne mogu više da trpim. Sve ću vam reći.“

Pritisnula je dugme da spusti sedište za dva centimetra. „Smestite se udobno, klinci“, rekla je. „Duga je to priča.“

Ejmi je osetila kao da propada. Izgledalo je kao da joj je neko povukao tepih ispod nogu i da ju je potpuno izbacio iz ravnoteže. Iako zapravo sedi.

Neli, kojoj su verovali i kojoj su se prepustili i ukazivali joj poverenje svih prethodnih nedelja... nije ono za šta su je smatrali.

Nije obična studentkinja koju je angažovala tetka Beatris da im bude dadilja. Ni blizu tome.

Neli im je kazala samo to da je plaća gospodin Makintajer da se stara o njima – i da mu ona sve vreme šalje izveštaje o njihovim aktivnostima.

Ejmi je nesvesno uhvatila Dena za ruku. Pogledala ga je i primetila da je pobledeo, da su mu usne gotovo bezbojne. Nije povukao ruku.

Neli se pripremala za početak.

„Grejs me je angažovala“, rekla je. „Dok je sastavljala testament, sigurno je pretpostavila da ćete krenuti za tragovima. A da će u drugim timovima biti odrasli ili da će druge ekipe imati novca, ili i jedno i drugo. Stoga je sve brižljivo isplanirala. Poželela je da uz vas bude neko ko bi vam bio od pomoći oko putovanja, vožnje i svega ostalog. Rekla mi je da ćete krenuti u lov na tragove i

da se situacija može iskomplikovati. Ali sasvim sigurno mi nije rekla u šta se upuštam!“

Neli je odmahнула glavom.

„Tri puta sam morala da dođem na razgovor. *Satima* – čoveče, satima me je unakrsno ispitivala. Znala sam da imam dobre šanse kad sam joj rekla da umem da pilotiram avionom. A kad sam konačno dobila posao, rekla je vašoj tetki Beatris da po testamentu neće dobiti ništa ako me bude otpustila. Vaša baka je bila pametna žena.“

Den se zakašljao. „Nije čudo što si se tako dugo zadržala“, lagano je rekao. „Tetka Beatris se pre tebe otresala dadilja kao da su bubašvabe ili tome slično.“

„*Kunem* se da ništa nisam rekla nijednom drugom timu“, nastavila je Neli. „Prenosim Makintajeru, a on odlučuje šta će učiniti sa informacijom. Dakle, kao i s Bahamima? Jesam, rekla sam mu. Ali nisam rekla Holtovima. Sigurno im je *on* rekao i sigurno ima svoje razloge za to, ali mi obično ne govori o njima. Inače, posao mi je samo da vas štitim.“

Muk.

„Zar ne shvatate?“, upitala je Neli pomalo očajnim tonom. „Od samog početka mi je kontakt s Makintajerom bio u opisu posla. Za to me sve vreme plaćaju.“

Konačno, Ejmi je prisilila sebe da progovori. „Sve ovo vreme?“, prošaputala je. „Sve ovo vreme nam radiš iza leđa samo radi novca?“

„*Ne*“, ljutito je rekla Neli. „Uplela sam se radi novca. Ali sada...“

Ejmi jedva da je primetila da nije završila rečenicu, pošto su joj na oči navrle vrele suze. Nije bila u stanju da tačno opiše kako se oseća. Bes? Tuga? Strah? Zbunjenost?

Odgovor broj pet: sve nabrojano.

Kako joj sada možemo verovati kada nas već tako dugo laže?

Otkopčala je sigurnosni pojas i hitro se uspravila. „Izvini“, rekla je tonom za koji se nadala da je hladan. I dalje s Nelinim slušalicama u ruci, krenula je kroz avion, a Den za njom. Kada su stigli u zadnji deo aviona, Ejmi je progovorila avetinjskim šapatom.

„Od sada joj *ništa* ne govorimo o tome šta radimo“, rekla je.

Den ju je uplašeno posmatrao. „Ne možemo tako, Ejmi! Potrebna nam je... hoću da kažem, bez nje...“ Tražio je prave reči. „I dalje treba da nas vozi i... i sve ostalo. Šta ćemo uraditi po tom pitanju?“

Izraz pogođenosti na njegovom licu govorio joj je više od reči. On je u stvari saopštavao sledeće: *Borimo se protiv spletkaroša, lopova i ubica! Mi smo samo klinici – ne možemo to sami da uradimo!*

Obuzdala je vlastitu paniku i pokušala da zvuči mirno. „Moraćemo da improvizujemo. Kao, možemo da joj kažemo kuda idemo, ali i da joj ne govorimo šta nameravamo kad tamo stignemo, kapiraš šta hoću da kažem?“

„U redu“, rekao je posle dužeg ćutanja. „Provalićemo to u hodu, zar ne?“

Ejmi je obrisala oči rukavom. I dalje je bila potresena, ali dok je tu stajala s Denom, postala je malo odlučnija. *Imamo bar jedno drugo...*

„U redu“, rekla je što je mogla normalnijim tonom.

Normalno. Ejmi nije više čak ni znala šta ta reč uopšte znači.

TREĆE POGLAVLJE

Bilo da je dadilja izdajica ili ne, Den je bio spreman da krene.

Nalazi se u *Oušenesu* i ništa ga neće sprečiti da ispita vodeni park.

„Šta se dešava s devojkama – zašto im treba toliko vremena?“

Den je bio u kupaćim gaćama, s jednom rukom na kvaci na vratima dok je posmatrao Ejmi i Neli kako kopaju po putnim torbama. Još otkako su sleteli, jedva da su razmenile nekoliko reči.

Den je ostatak putovanja proveo tako što su mu razne misli prolazile kroz glavu. Stalno je pokušavao da u sebi sačini spisak svega što im se dogodilo otkako je Neli s njima. Nije bilo lako, jer je skoro sve vreme bila s njima. I bez obzira na to kako je sabirao događaje – od